

De kommer att drunkna i sina mödrars tårar

Johannes Anyuru

Download now

Read Online →

De kommer att drunkna i sina mödrars tårar

Johannes Anyuru

De kommer att drunkna i sina mödrars tårar Johannes Anyuru

En vinterkväll kliver tre individer som svär trohet till den sönderfallande terrorstaten Daesh in i en bokhandel. En kontroversiell konstnärs framträdande avbryts av ett pistolskott, panik utbryter och samtliga i lokalen tas som gisslan. Men en av de tre angriparna, en ung kvinna som har som uppgift att filma våldet, bär på en hemlighet som kan ändra allt. Under attacken vänder hon sig till en av de andra och viskar: Allt är fel. Vi borde inte vara här. Vi borde sticka.

Två år senare besöker en författare kvinnan på en rättspsykiatrisk klinik. Hon har läst hans böcker och ger honom en bunt papper, där hon har skrivit ner en sällsam berättelse.

Hon menar att hon kommer från framtiden.

De kommer att drunkna i sina mödrars tårar Details

Date : Published March 2nd 2017 by Norstedts

ISBN :

Author : Johannes Anyuru

Format : Hardcover 301 pages

Genre : Fiction, European Literature, Swedish Literature, Contemporary, Science Fiction, Dystopia, Cultural, Sweden

 [Download De kommer att drunkna i sina mödrars tårar ...pdf](#)

 [Read Online De kommer att drunkna i sina mödrars tårar ...pdf](#)

Download and Read Free Online De kommer att drunkna i sina mödrars tårar Johannes Anyuru

From Reader Review De kommer att drunkna i sina mödrars tårar for online ebook

Antonia says

En helt fantastisk bok! Svår att beskriva och förmodligen gör inte ens beskrivningen den rättvisa. Ett pendlande i tid och rum mellan framtid och nutid. Vi får följa två huvudkaraktärer: författaren och en annans historia, som vi inte riktigt vet vem det är. Terrorist? Schizofren? Eller en tidsresenär? De smärtsamma beskrivningarna av utanförskap, att ärva sorg från emigrerande föräldrar. Höghusen. Vad blir en människa när den är helt dehumaniserad? När språket tas bort, rättigheter skalas av, en efter en. Jag har en känsla av att denna bok kommer följa mig länge.

Naomi Carter says

!!! Vill skriva en bra recension men är bakis och trött. Älskade den i alla fall, frenesin i språket påminner mig lite Jonas Hassen Khemiri. Så. fucking. BRA. Den förtjänar att vinna Augustpriset hundra gånger om.

Lina says

Jag har varit lite smått besatt av Anyuru sedan jag läste "Skulle jag dö under andra himlar" som tonåring och hade därför orimliga förväntningar på den här boken.

Den var allt jag trodde att den skulle vara.

Annika Kronberg says

3,5. Jag hade skyhöga förväntningar, vilket kanske är en del av betyget. Som verk är den säkert värd 4-5 stjärnor, men för mig är den för abstrakt och adjektivtät samt ganska förvirrande. Jag känner mig lite utanför/korkad som läsare, som att jag inte får tillräckligt mycket information för att förstå allt. Den är avancerad och välskriven men den fångar mig inte riktigt, jag tycker att det poetiska språket tar för stor plats i förhållande till karaktärsutvecklingen. Men, kompetent är Anyuru allt! Som en mix av Khemiri och Stridsberg.

Bokoholist says

Jag är golvad.

Heidi says

Parhaiden lukemieni kirjojen top20-listalle. Niitä romaaneja, joka kaikkien tulisi lukea.

Perhosvaikutuksista, syvästä uskosta omaan oikeamielisyyteen ja toisten uhkaavuuteen, toivosta, identiteetistä, kotimaasta. Loistokkaasti yliluonnollisilla kuljetuksilla kirjoitettu dystopia, joka kuitenkin voi olla totta pelottavan helposti.

Luin hitaasti tarinaan ja kieleen keskittyen. Täydellinen romaani.

Annette Juhlin says

Det här är en roman som inte liknar någon annan jag läst. Jag skulle inte bli förvånad om den finns med bland de Augustprismominerade i höst.

Det är ingen lättläst bok. Dels varvas skildringar av dåtid, nutid och framtid, dels skiftar berättarperspektiven. Därutöver har berättelsen existentiella och religiösa inslag, eller om det är inslag av science fiction. Det tog tid för mig att få grepp om historien, vad det var som hände, egentligen, och vad det innebar på ett djupare plan.

Boken inleds med att en ung kvinna tillsammans med två unga män kliver in i en bokhandel där en kontroversiell konstnär skall framträda. De tar konstnären och besökarna som gisslan och kvinnan filmar det våld som följer. Mitt under terrorattacken vänder hon sig till en av de andra och viskar: Lyssna på mig. Jag tror inte att vi ska vara här. Det var inte hit vi skulle. Två år senare besöker en författare kvinnan på en rättspsykiatrisk klinik, och hon menar att hon kommer från framtiden.

Skildringarna från framtiden är så realistiskt beskrivna att jag först låter mig svepas med i det vetenskapligt dystopiska perspektivet. Senare låter jag mig övertygas om att det inte alls handlar om science fiction, utan att det som jag först intalades handlade om någon slags tidsresa, istället har en djupt religiös innebörd. Att den unga kvinnan har ett uppdrag som måste utföras för att avvärja den mörka framtid som samhället annars skulle gå till mötes. Kvinnan kommer med hopp, och nattfjärilarna som bara hon kan se ledsagar henne.

Författaren skildrar hur ett delvis segregerat samhälle där personer med invandrarbakgrund har svårigheter att få arbete. En av de unga männen vid attentatet hade en dröm om att få arbeta på Volvo, men den drömmen uppfylldes inte. Han distanserar sig mer och mer från sin familj. Författaren hade kunnat göra det lätt för sig och ange utanförskap som förklaringsmodell till varför någon väljer att ansluta sig till IS, men han beskriver samhällssituationen som mer komplex än så. Den andre mannen vid attentatet har tvärtom klarat sig väldigt bra i livet, med högsta betyg och ljusa framtidsutsikter. Ändå är det han som blir mest radikaliserad och drivande för terrorism. Författaren drar inga enkla slutsatser om varför attentatet sker utan lämnar frågan öppen åt läsaren att själv ta ställning till.

Än mer komplexa är de delar av berättelsen som skildrar den unga kvinnan. Vem hon egentligen är och vad som egentligen är sant i det hon beskriver från den framtid hon säger sig komma ifrån. Har hon fått skador på grund av tortyr som hon eventuellt utsatts för i fångenskap, eller har hon varit utsatt för avancerad teknologisk och medicinskt försöksverksamhet? Och vad är syftet med att hon tar kontakt med den författare som sedan berättar hennes historia, vad är deras relation till varandra? Svaret på vem hon egentligen är får vi i slutet av boken.

Så här beskriver den unga kvinnan den framtid hon levte i, och återvänt från (s. 79 f):

Jag tror inte att tiden är en rak linje. Jag tror inte att den här historien, eller någon historia som en människa

kan berätta, har en enda början, utan flera. Och ingenting tar egentligen slut. Det som hade hänt i den värld jag kommer ifrån var att det hade varit kaos i Kaningården, skjutningar och bilbränder och sånt, balagan, och många av husen var dessutom förstörda av mögel, så till slut tömde politikerna området på folk och byggnaderna stod tomma, och då började ett företag sätta flyktingar i den, och när flyktingarna utvisades blev det en av platserna där sverigefiender hamnade.

Den framtid hon säger sig ha upplevt är en reaktion mot de terrorattentat som radikaliserade muslimska terrorister har utfört. Kopplingen till verkliga händelser som attentatet mot den satiriska tidskriften Charlie Hebdo är uppenbar, liksom frågan om yttrandefrihet och respekt för religiösa symboler med konstnären Lars Vilks som tydligt exempel. I den framtid som boken skildrar har samhällets skräck för terrorattentat utmynnat i ett än mer segregerat samhälle. De invandrare som inte skriver under ett medborgarkontrakt räknas som sverigefiender och hamnar i ett strängt kontrollerat område, kallat Kaningården, vars syfte är tvångsassimilation, till skillnad från integration. Muslimer tvingas att äta griskött och undervisas av så kallade demokratientreprenörer och yttrandefrihetscoacher i jämlikhetsfrågor. De vanliga koranerna är ersatta med nya, svenska, med blågult omslag och ändringar i verserna som handlade om krig och om relationen mellan män och kvinnor.

Det tar tid att läsa den här boken, det är så mycket att ta in och förstå. Inte förrän jag läser bokens sista sidor tror jag mig förstå hur allt hänger ihop. Vem den unga kvinnan är, vad syftet är med hennes berättelse och vilken relation hon har till den författare som hon väljer att berätta sin historia för. Avgörande för att förstå bokens innebörd tror jag är synen på tiden, att den inte utgör en rak linje och att en människas liv inte tar slut i och med att hon dör.

Som jag skrev inledningsvis, har jag svårt att föreställa mig att De kommer att drunkna i sina mödrars tårar inte skulle Augustprismomineras. För att nomineras skall boken anses tillhöra ”de bästa nyutkomna böckerna, på svenska språket” under perioden oktober 2016 – oktober 2017. En ganska luddig regel, men om man läser tidigare motiveringar till böcker som nominerats, kan man ändå dra vissa slutsatser om vilka kriterier som jurymedlemmarna brukar utgå ifrån. Böckerna skall vara välskrivna och intressanta och de tar många gånger upp existentiella frågor. Som läsare skall man bli berörd och böckerna bör fylla ett tomrum, det vill säga bidra med något nytt. Anyurus bok De kommer att drunkna i sina mödrars tårar uppfyller med råge alla kriterierna.

Emanuel Högländer says

Jag är färdig. Behöver aldrig mer läsa.
Inget pekar denna läsoplevelse.

Maria Strale says

Tappade nästan andan. Skriver otroligt bra. Många, många bottnar. Så klokt om något så svårt. Och så välkommet. Boken var nästan en femma men höll tillbaka till en fyra för det kändes ibland som för många förvecklingar som blev lite ansträngda. Jag läser gärna om längre fram.

Henna | CARRY ON READING says

Mitä mä luin

Marcia says

Prachtig. Bijzonder. Gruwelijk. Al zag ik de ontknoping al van verre aankomen - ik heb van begin tot eind genoten van dit boek.

Mijn complete recensie lees je op Boekvinder.be.

Evelina says

En riktigt mäktig läsoplevelse som jag kommer att komma ihåg länge! Läs hela recensionen här: <https://ewelinasbokblogg.blogspot.se/...>

Sini says

Als Oxfam Novib-lid krijg ik vaak gratis boeken thuisgestuurd, uit een boekenreeks die niet-westerse schrijvers een podium wil bieden. Daar zat ook "Ze zullen verdrinken in hun moeders tranen" bij, van de Zweeds- Oegandese (!) Islamitische schrijver Johannes Anyuru, een boek dat alle belangrijke Zweedse literatuurprijzen won en dat op originele wijze een mislukte IS-aanslag beschrijft. Dat maakte mij nieuwsgierig, dus las ik het. Soms met ergernis, vanwege een aantal naar mijn smaak warrige of larmoyante zinnen. Soms met angst, vanwege de dystopische sfeer en de naargeestige beschrijvingen van IS-terreur en fascistische contra-terreur. Maar vooral met bewondering en instemming, vanwege het brandend actuele onderwerp en de naar mijn smaak even originele als fraaie vorm en stijl die voor dat onderwerp gekozen wordt.

Het boek begint met een zelfmoord- en moordaanslag van drie IS-aanhangers (twee mannen, een vrouw) op een cartoonist die in zijn tekeningen wel erg ruw met het beeld van Allah omsprong. Doel is om deze man bruto te slachten, dit te verfilmen, ook te verfilmen hoe zij zichzelf en vele anderen opblazen, en de film "viral" te laten gaan op internet. Maar de vrouwelijke terrorist, die ook tot taak had de aanslag te filmen, voorkomt de aanslag op het allerlaatste moment. En haar vrienden overleven het gebeuren niet. Twee jaar later bezoekt de schrijver, een Islamiet die zeer beseft dat hij de wanhoop en zelfvernietigende verdooldheid van IS-aanhangers en Syrië-gangers ook uit eigen ervaring wel kent, de terroriste in een kliniek, waar zij behandeld wordt voor zware psychose. In gesprekken met haar, en door haar aan hem gerichte teksten te lezen, hoort hij haar verbijsterende verhaal: zij is teruggezonden uit de toekomst om de aanslag te voorkomen. En om door de aanslag te voorkomen de uiterst naargeestige toekomst waarin ze leefde ongedaan te maken. Want zij leefde in de toekomst die voortvloeide uit een versie van de aanslag die WEL was gelukt. Wat niet alleen leidde tot veel doden op dat moment, maar ook tot een keten van contra-terreur en vreemdelingenhaat waardoor Zweden in een fascistisch land verandert dat al zijn Islamitische burgers onderdrukt, in veel gevallen met bruto geweld en met bijna surrealistische martelingen. Die helaas ook weer niet zo surrealistisch zijn, omdat sommige van de in extenso beschreven gruwelen ons wel bekend zijn van de Abu Ghraip-gevangenis of van Guantánamo Bay. De terroriste was dus geen terroriste, maar een Islamitische vervolgde burger in een toekomstig zeer dystopisch Zweden, en via een complex proces van

meerdere zielsverhuizingen is haar ziel teruggekeerd in de tijd om het lichaam en geest van de "terroriste van toen" over te nemen en de aanlag van toen te vrijdelen. En zo dus Zweden te redden van een dystopische toekomst.

Een verwarrend verhaal, dat op m.i. heel functionele wijze extra verwarrend wordt verteld. Door twee ik-figuren: de schrijver en de jonge vrouw die naar eigen zeggen uit de toekomst is teruggekeerd. Maar vaak ook wordt de jonge vrouw in de derde enkelvoud beschreven, als een "zij" met uiterst verwarde gevoelens. Zonder dat we weten of deze omschrijving afkomstig is uit de invoelende verbeeldingskracht van de schrijver, of juist uit de geschriften van de vrouw zelf. Bovendien duurt het vaak heel lang voordat we kunnen zien in welke tijdslaag het verhaal speelt, dus in de dystopische toekomst, in de periode vlak voor de vrijdelde aanslag, OF juist de periode vlak voor de oorspronkelijke, juist WEL geslaagde aanslag. Extra complex is dat wij als lezer een boek lang moeten aarzelen tussen twee hypothesen: 1) dat de jonge vrouw inderdaad uit de toekomst is teruggekeerd en dat haar bizarre verhaal op waarheid berust of 2) dat de jonge vrouw, door het vele leed dat haar is overkomen, in een psychose is terechtgekomen zodat haar verhaal één groot gruwelijk waanbeeld is. Hypothesen overigens die zich helaas ook laten combineren, want de toekomst waaruit de jonge vrouw is teruggekeerd lijkt sterk op een tot werkelijkheid geworden psychose. Zoals ook Abu Ghraip of veel euvelde daden van IS-aanhangers zonder meer maar al te werkelijk zijn, maar ook het surrealistische onwerkelijkheidskarakter uitademen van waanzin en psychose. Oftewel: of de jonge vrouw nu psychotisch is of niet, het toekomstbeeld dat ze schetst is juist door het waanzinnige en volkomen onwerkelijke karakter ervan maar al te goed mogelijk. En maar al te passend bij wat er NU al volop aan de hand is. Althans, dat is volgens mij de boodschap van Anyuru.

Een mij behoorlijk ontregelende boodschap, in een volgens mij bewust gekozen ontregelende stijl en vorm. "In haar dromen zochten de resten van een onbegrijpelijke ervaring naar beelden", zo wordt over de jonge vrouw gezegd. Zelf zegt ze bovendien: "Als ik echt een goede dichter was geweest [...], dan had ik een gedicht kunnen schrijven dat de woorden een voor een presenteerde en liet zien hoe kapot ze waren in mijn tijd, hoe ze leken op al het andere afval dat je overal in de Konijnenhof zag liggen. Woorden als oude koelkastdeuren en halve bakstenen, woorden die nergens goed voor waren, woorden als het inwendige van auto's en wasmachines. Gebutste, roestige woorden, woorden als rafelige elektriciteitsdraden en versleten kleren en kleden, woorden die je zonder handschoenen niet eens wilde horen". Waanzin viert hoogtij. Onbegrijpelijke ervaring zoekt naar beelden. En die beelden worden verwoord in kapotte woorden, in een taal dus die de schrijvende waanzin niet toedekt maar toont. Kan het somberder? Kan het pijnlijker? Nauwelijks. Maar ja, bij de boodschap die Anyuru mijns inziens over wil brengen past nu eenmaal geen harmonische stijl en vorm. Want de taal van de oude Islamistische dichters, die nog overal schoonheid zagen, DIE taal is voorgoed kapot. Zegt de jonge vrouw. En zegt ook Anyuru voor mijn gevoel, door zijn gebruik van een behoorlijk ontregelende plot en een vaak behoorlijk disharmonische taal.

Toch is dit volkomen schrijvende en hopeloze boek tegelijk ook vol van hoop. De schrijver raakt uiteindelijk helemaal overtuigd door het dystopische visioen van de jonge vrouw, maar ontvlucht toch niet zijn land, omdat hij zich verplicht voelt om hoop te blijven voelen. Hetgeen vooral in het naar mijn smaak fraaie slot van deze roman overtuigend wordt verwoord. En op vele eerdere pagina's waren er al mooie spranken van die hoop te zien, omdat de schrijver daar juist geen kapotte woorden of ontregelende beelden kiest maar poëtische beelden vol schoonheid. Bijvoorbeeld in de lange beschrijving van een gebed, samen met zijn dochter. Waarin hij "hem die zijn gelijke niet kende, die onze zielen droeg in de palm van zijn hand, met een ontoereikende kreet aanriep: Allah". Over zijn dochter zegt hij vervolgens: "Ze was op de leeftijd dat ze me iedere dag wel een keer op een wolkenformatie wees of op het parelmoeren schild van een kever, en wat ze bad toen ze daar op mijn schoot zat wist ik niet, omdat ik mij inbeelde dat ze al in het paradijs was. Maak mij vroom, fluisterde ik en ik keek neer in het kommetje van mijn handen. In mijn handpalmen leken de lijnen en rimpels op de facetten van een kristal". De Islam is niet alleen IS en onderdrukking, de Islam is ook schoonheid. De wereld kent niet alleen waanzinnige lelijkheid, maar ook poëzie. En daarom is dit boek van Anyuru niet alleen ontregelend dystopisch en verwarrend, maar ook vol dichterlijke schoonheid. En schoonheid biedt hoop.

Joke says

Wat een boek... Het duurde een tijdje voor ik me in het verhaal kon nestelen, maar eens ik de verschillende lagen begreep, kropen de hoofdpersonages en hun verhaal en emoties onder mijn vel. Wat een actueel boek over identiteit, racisme, IS en terreur - een must-read!

Katri says

4.5 tähteä

HUH HUH MITÄ MÄ JUST LUIN?!

Aivot on sykkyrällä, tunnemaailma on pirstaleina ja kylmävä tunne valuu päälle.

Melkein jätin tämän lukematta. Vielä ensimmäisten sivujen jälkeenkin epäröin, jokin vähän tökki. Mutta alun tunnustelun jälkeen kirja tarttui sillä tavoin kiinni, että melkein en olisi halunnut lukea sitä, ja silti en voinut muuta kuin lukea sitä. Aina kun laskin kirjan kädestäni, huomasin vain 10 minuutin kuluttua tarttuneeni siihen uudelleen. Tiedän, että luin kirjan liian nopeasti, vauhdilla, pysähtymättä, mutta siitä huolimatta se teki mielettömän vaikutuksen. Jos osaa, kannattaa tälle antaa aikaa. Itse en osannut, vaan pahaenteinen tunnelma kiehtoi liikaa. Luin tämän lähes kokonaan tänään, eilen ne alun vaikeat sivut.

Kirjaa lukiessa oli niitä hetkiä kun ajattelin, että tämän takia luen. Nämä ovat niitä kirjoja, joiden vuoksi kirjallisuus on.

Nyt on niin raunioina mieli, että pakko katsoa ennen nukkumista jotain mieltä keventävää.

4.5 tähteä siksi, että hieman kirjassa kielellä/kerronnalla leikittely meinasi välillä etäännyttää turhaan tarinasta. Tuli vähän sellainen olo, ettei tarinaan uskottu tarpeeksi, ja siihen yritettiin lisätä jotain ylimääräistä irrallisilla lauseilla, kielikuvilla. Mutta kieli ja kerronta ovat hyviä. Lauseet paikallaan. Tässä näkyi nyt hieman se oma epämukavuusalue, jolla en osaa aina olla, joka söi henkilökohtaista lukukokemusta. Muuten kirja on ehdottomasti 5/5.
